

Michael Mansfield

* * *

Nyulak a ketrechen

1.

Vett egy doboz cigit a buszmegálló trafikjában. Csak azért is. Itt már ismerték és minden tiltás ellenére adtak neki. Aztán ahogy átkelt a Rue St. Martinen, és kikerült egy öröltén száguldó motoros pizzafutárt, feltépte a dobozt. A túlsó járdára érve rágyújtott és nem érdekelte, mit szólnak ahhoz a járókelők, hogy egy pelyhes állú fiatal diák olyan rutinosan gyújt rá közterületen. Még akkor sem, ha Gulionie polgármester komoly harcba kezdett a köztéri dohányzás ellen...

Sebastian minden egyes slukkal a félelmét próbálta palástolni. Álca volt ez, egyfajta maszk, ami mögé bújva elhitette, erős és megfélemlíthetetlen. Hogy immár férfi. Ennek ellenére nem hitt az erőben. Még nem. És a csodákban sem. Tartott tőle, hogy mire hazaér, ismét lesz valami. *Valami*. Minden rejtett és szorongó imája ellenére, megint baj lesz otthon. Most talán nem is a nevelőapja keze jár el, inkább mostohabátyja, Jean-Pierre feszíti túl a húrt. Lerí róla mostanában, hogy viszket a tenyere...

Mire befordult a Rue Dormandon – és ezalatt amolyan felnőttes módon elszívott két cigit – félelme bizonyossággá vált. A saroktól számított második telek volt az övéké; már hallotta is onnét a megszokott rikácsolást. Az anyja keserves sírása ilyenkor fékevesztett üvöltéssé változott, ami átszárnyalt a telekszomszédok területein, át a házakon és a fák lombjain, hogy találjon valami felületet, amin megakadva figyelmet nyerhet magának. Ám még soha, senki nem

emelte fel a fejét, hogy értelmezze a keserű sikoltásokat. Mintha az egész világ megsüketült volna ilyenkor...

Sebastian futásra vette a dolgot. A majdnem teli cigis dobozt elhajítva rohant haza, hogy segítsen, amíg lehet. De mint mindig, most is késve érkezett. A drámák mindig rövid élettartalmúak, különösen az a tragédia, ami az ő egyetlen anyját szokta érni.

Berobbant a rossz állagú családi ház ajtaján és már a konyhában megtorpant. Érezte a nyulak jellegzetes szagát mindenütt, mint mindig, de most más is az orrába kúszott. Az erőszak büze. Talán a vére is. Az izzadságé biztosan; az a fajta nyirkos szag, amit a félelem szül, gerjeszt és terít szét az egész rohadt telken. Gyűlölte, még akkor is, ha elég sok alkalom adódott arra, hogy megszokja.

Jean-Pierre alakja kétlépcsnyire dülöngélt tőle. Mostohaapja egyetlen fia, szinte a másolata, röhögve óbégatott a konyha közepén. Az egyik szék feldőlt és mellette ott kuporgott Anne is, Sebastian édesanyja, aki az arcát fogva próbált elrejtőzni Jean-Pierre dühöngése elől. Persze, a kölyök részeg volt, mint mindig. Mint ahogy általában az apja is. Amint Sebastian berontott a lakásba, egy pillanatra újra végigfutott rajta a sokszor ismételt kérdés, hogy vajon az anyja miért állt le *ezekkel* a mocskokkal. Hogy miért volt szüksége Paul Gutierre, és annak fiára? Miért akarta, hogy egy család legyenek?

Sebastian nem gondolkodott. Eldobta a hátizsákját és minden lendületét összeszedve nekiszaladt a részeg Jean-Pierre-nek. Az hátrazuhant és maga alá préselt egy újságtartót, amin a Le Monde példányai szoktak pihenni. Most ezek a lapok felrebbentek, mint az megrettent galambok, amiket valami dühös mozdulat ijesztett meg. Aztán ahogy a részeg kölyök elterült a földön, az újságok gúnyosan ráereszkedtek és betakarták őt.

Sebastian, remélve, hogy Jean-Pierre egy darabig fekvé marad, az anyjához ugrott. Megfogta az arcát és reszketése ellenére megpróbálta megsimogatni.

– Anya! – üvöltötte bele az arcába elkéseredetten. Szája sírásra görbült és bármennyire szégyellte ezt tizenhat évesen, nemigen tehetett ellene. – Megölöm őt, anya! Ha még egyszer hozzád ér, megölöm!

– Nincs... semmi baj, Sebie! – Az anyja szégyenlősen eltakarta a fél arcát; ujjai közül vér csepegett, ha nem is nagyon, de az a néhány csepp elég beszédes volt. – Hallod? Tudod, milyenek ezek!

– Állatok! Miért kell túrni ezt, anya? – Sebastian már sikoltott a dühében. Egész jelenkori élete, a hosszú évek fájdalma szakadt fel benne és nem volt ura önmagának. A lelke legmélyén valami sötét massa kezdett örvényleni; ő nem tudta, mi lesz ebből, miféle kotyvalék, de azt már sejtette, hogy ha a felszínre ér, semmi jó nem lesz belőle.

Most, ebben a pillanatban megértette azt, hogy *valóban* nem elég keseregni és dühösen üvöltözni az erőszak ellen. Tenni kell valamit. Nem tudta, mi az, ami méltó ellencsapás lehet, nem is nagyon tudott józanul gondolkodni. Azt tette, ami legelőször az eszébe jutott. Felkapta a hátsó udvarra vezető ajtó mellől a seprűt és kirentott a házból a nyúlketrecek felé.

Gyűlölte a nyulakat. Attól a pillanattól kezdve, mióta idehozta nevelőapja és rájuk erőltette a nevelésüket, Sebastian visolygott tőlük. Aztán ez az érzés lassan átalakult utálattá, majd gyűlöletté, ahogy a kalitkába zárt, tehetetlen és kiszolgáltatott állatokban önmagára ismert. Most, zokogástól rázkódva kinyitott azt a ketrecet, amiben Paul négy legkedvesebb fedező nyula kuporgott ijedten és rikácsolva ütlegetni kezdte őket. Remélte, a maga fájdalmánál nagyobbat okoz Paulnak, ha meglátja majd az agyonvert, véres, mozdulatlan dögöket, akiket jobban szeretett még a családtagjainál is. Remélte, hogy belehasad a mocskos szíve, ha felfedezi őket...

*

Paul szíve nem hasadt bele a látványba. Sebastian bosszúja után fél órával ért haza és nem volt kétséges, hogy a Rue Dormand sarkán levő lebujtalkészletének zömét magába töltötte. Ennek egyenes következménye volt, hogy

magából kikelve és óbégatva kergette végig a házon mostohafiát, kezében egy jókora husáanggal, amit a kutyák elkergetésére tartott a bejárat mellett. Sebastian hiába vetette be minden fiatalos lendületét, hiába cikázott, a dühös férfi többször is beérte és egyszer a vállán találta el, utána a hátára szózott egyet. Végül nyert helyzetbe került, mert elállta Sebastian menekülésének útját a konyhában. Magasba emelte a husángot azzal a szándékkal, hogy a fejére csapjon. Lendült a keze, hogy ütést mérjen rá és látszott rajta, olyan állapotban van, hogy nem is törődik a következményekkel. Könnyörtelen és rideg mozdulat volt – de nem járt sikerrel. Anne üvöltve rontott be és nekiszaladt a fékevesztett állatnak, hogy mentse a fiát a csapdából. Sebastian mégsem menekült; megmerevedett a félelemtől. Így láthatta, közvetlen közletről, amint a hatalmas ütés megállíthatatlan erővel sújt le az anyja fejére, aki ettől megtántorodik, és szó nélkül összecsaplik a koszos kövön. Miközben Anna szemei megrebbentek és száját sikolyra formálta, koponyasebéből vér ömlött a kövezetre. Újra megpróbált hangot adni, de csak valami nyöszörgésszerű hagyta el az ajkát. Aztán elcsendesült...

Egy hosszú pillanatig megfagyott minden mozdulat a konyhában. Paul újabb ütésre készen tartotta maga előtt a véres husángot, de megakadt a lendület. A küszöbről Jean-Pierre figyelte dermedten a fejleményeket. Sebastian csak állt ott, mint egy béna, a konyhapultnak szegezve. Félig sikoltásra nyitotta a száját, de nem tudott szóhoz jutni; döbbenetében megnémulva bámulta anyját. Anne pedig élettelenül hevert közöttük. Csak egyetlen dolog mozdult ebben a jeges pillanatban: egy kövér vércsepp indult útnak a kövezet felé az asszony szája sarkából, hogy egyesüljön az alant terjengő vörös tócsával.

Egy percnyi mozdulatlanság volt talán. Aztán az állókép éppolyan hirtelen tűnt el, ahogyan keletkezett. Sebastian torkából kitört az üvöltés, ami Paul reakcióit is beindította. A részeg állat újra meglendítette a husángot, hogy végre a valódi célját is elérje vele. Jean-Pierre is beszökkent a helyiségbe, hogy elállja a fiú útját, ha elmenekülne az ütleg elől.

Sebastian talán csak az ösztöneire hallgatott, amikor hátranyúlt a konyhapultra és végső elkeseredésében megragadta az otthagyt konyhakést. Aztán mindent feladva előre lendítette azt, Paul irányába. A szeméből ömlő könnyek miatt nem láthatta, célt ért-e a penge, de azt érezte, hogy megakadt valamiben. Amikor a férfi italszagú hördülése az arcába csapott, tudta, hogy sikerült megsebesítenie. Csak egyet akart – sőt, mi több, elkeseredetten fohászzkodott érte –, hogy a szúrás halálos legyen. De nemigen győződhetett meg róla, mert egy újabb ütés csapódott a nyakára, ami Paul husángjától származott. Aztán még hallotta a részeges, rekedt hangon lövellő vádlást: – Látod, te kis görény? Miattad tévesztetem célt! Miattad történt, te szemét kölyök!

Igen, hallotta és belekarmolt a lelkébe a hang. De nem tudott tovább gondolkodni. Paul üvöltése és a vállára mért ütés elködösítette a tekintetét; a kimondhatatlan fájdalomtól ájultan roskadt anyja teste mellé.

2.

Újra élte a tébolyító hangokat. Felerősödött, sőt, visszhangot is vert benne a lesújtó ütés zaja, és a koponyacsont reccsenése. Aztán a nyögés és az összeroskadó test zaja a kövön. Aztán az az állatias hörgés, amit Paul kiadott magából...

Erre ébredt. A kő hideget sugárzott a teste alatt. A vértócsa, ami nem is olyan régen még anyja testének részét alkotta, lassan száradni kezdett ugyan, de egy elpazarolt élet emlékét lehelte magából. Sebastian keserű könnyel a szájában, és még keserűbb orrváladék ízével ébredt rá, hogy mindent elvesztett, ami fontos volt az életben.

Újrapergette az elmúlt tragédia gyalázatos képeit. Újra látta Paul gyilkosságát, és anyja életének utolsó pillanatait. A kezébe temetett arccal, hangosan zokogva borult ismét a tetemre, ami alig idézte már egy emberi test melegét. Hűvös volt és merev...

Talán ez rázta fel őt is. Vagy az, hogy rákényszerítette magát, hogy józanul gondolkodjon. Valahogy feltápáskodott, bár még mindig sajgott az ütés nyoma a nyakán és szédült tőle. De mégis összeszedte magát.

Aztán arra lett figyelmes, hogy minden izma megfeszül. Ujjai ökölbe szorulnak, állkapcsa kegyetlen satuként préselődik össze. Aztán valami fojtott, állatias hang hagyja el a száját.

Végül felrobbant benne az indulat, a düh, a gyűlölet egyvelege és ettől beleordított a ház csendjébe. Üvöltése átjárta az ócska ház minden egyes zugát, alagsortól a padlásig.

Ordított fájdalomában.

De nem sírt többé.

*

Tudta, hová mentek...

Az imént újra elalélt anyja egyre hűlő teteme mellett. Talán órák teltek el, mire ismét magához tért, de a ház már üres volt.

Halott csend. Halott szobák.

Halott nyulak kinn, a ketrecben.

Idebenn meg egy halott asszony, aki megígérte neki, vigyáz rá, míg felnő.

Anne élettelen teste mellett őrködött és gondolkodott, de már képtelen volt sírni. Belül a szemhéján égő hártya keletkezett, mely nem engedte át az érzelmeket. Éppen úgy, ahogyan a szíve köré is csikorgó fémpáncélt növesztett a fájdalom. És amikor ez tudatosult benne, fura erő járta át; felemelkedett a körül. És egyetlen gondolat fúrta be magát az agyába: a megtorlás.

Tudta, hogy hová menekültek, Paul és a fia. A közelben lakott mostohaapja fivére, Bernard, aki módos volt. Egy jó módú bűnöző. Aki mellesleg soha nem közösködött a saját öccsével, Paullal.

Igen, ott vannak. Meghúzódnak ott és remélte, azért, mert Paul komolyan megsérült az ő döfésétől. Talán már meg is döglött! Megérdemelné! Böven rászolgált!

De ez nem elég! Jean Pierre-nek is meg kell kapnia a magáét. És már tudja is, milyen módon.

Sebastian, miután kitámolygott a konyhából, leereszkedett az alagsor mocskába. Itt tartotta Paul a maga férfiasnak ítélt világához tartozó holmikat. Súlyzók rozsdásodtak az egyik dohos sarokban, meg egy fekvőpad, aminek bőr borítását régen kikezdte a penész. Mellette üres brandys és boros palackok garmada sorakozott. Egy széles polcot tonnányi szexújság birtokolt, de ezeket sem kímélte az enyészet. Jól látszott, hogy Paul férfitilága már évek óta a múltté.

Sebastian egyszer kileste őt, amint valahonnét hazatért izgatottan és véresen. Nem tudta, hol járt a nevelőapja, nem is merte volna megkérdezni, hiszen ez újabb verést jelentett volna. De valahogy megérezte a lelkében, hogy valami nagyon ocsmány dologban vett részt. És az a valami, amit akkor a zsebéből húzott elő, és idelelny egy dobozba rejtette, Sebastian számára a jelképe volt ennek az erőszakos ocsmányságnak.

Megtalálta. Odafurakodott a dobozhoz a pókhálón keresztül, kinyitotta.

Az ocsmányság szimbóluma ott hevert benne, mozdulatlanul és árván.

Nem érzett semmit, teljesen üres lélekkel ragadta meg és emelte fel, maga elé. Még talán élvezte is, hogy súlya van, mint ahogy súlya lesz annak is, amit ezzel tenni fog. Lelkéből kiszaladt a félelem és különös émelyítő érzés fogta el, mintha egész éjjel torkoskodott volna egy édességbolt raktárában. Szinte beleremegett, belerészegült a lehetőségbe.

Megsimogatta a szimbólumot, mostohaapja Berettáját, aztán felnöttes mozdulatokkal betolta a tárat és felhúzta a fegyvert. A néma házban visszhangot vert a fémes csattanás.

Indulnia kell.

3.

A Rue Dormandtól kétutcányira magasodott Bernard háza, egy jókora telek közepén, amit öreg fák takartak el a kíváncsi szemek elöl. Igen a „kíváncsi

szemek” megfogalmazás helytálló volt, hiszen Sebastian tudta, Paul csak ügyetlen amatőr ahhoz képest, amit a bátyja művel az alvilágban. De ezt az ismeretét évek óta mélységesen magába rejtette. Most azonban úgy érezte, itt az idő, hogy mindez a felszínre kerüljön.

Hűvösen borult rá az éjszaka, de nemigen érdekelte. Az egyetlen rövid ujjú ing, meg a vékony farmernadrág dacára is izzadt a benne fortyogó dühtől. És persze, attól is, hogy jobbjobban egy benzines palackot cipelt. A Berettát bedugta a nadrágjába, aminek a csöve néha megbirizgálta a micsodáját, de nem törődött vele. Férfiasnak érezte a hideg fémet a heréje mellett; erősnek és érettnak hitte magát tőle.

Persze, ismerte a Bernard-tanya kerítésének gyenge pontjait. Az egyik résen bepréselte magát, és egészen az istállóig rohant a palackkal. Mercy, Bernard kancája felnyihogott odabenn, az istállóban, mint aki érzi, miféle veszély fenyeget, de nem csapott feltűnő zajt. Sebastian soha nem került még ilyen közel Bernard imádott hátsáához és szánta is az állatot, amiért tervének szenvedő részese lesz, de nem gondolkodott ezen tovább. A sötétben kilocsolta a benzint az istálló köré és bőven folytatott belőle a szénabálákra is. Mikor végzett, hátrább húzódott az egyik közeli fa fedezékébe, aztán felkattintotta az öngyújtóját, és a szénára hajította.

A lángok azonnal felcsaptak és pillanatok alatt az égig nyújtózkodtak, elemészte a takarmányt. A megfékezhetetlen tűz pattogásánál csak Mercy sikoltásszerű nyihogása volt hangosabb, ahogy riadtan őrjöngött a bezárt istállóban.

Sebastian állkapcsa újra összepréselődött. Kiiktatta tudatából a szerencsétlen állat fájdalmas hangját, a tűz zajos követelődését, mindent. Egyetlen dologra koncentrált csak; arra, hogy elérkezett az idő.

A fa mögül jól rálátott a hatalmas ház bejáratára, és az ösvényre, ami az istállóhoz vezetett onnét. Tudta, hogy mindjárt nyílik az ajtó. Ellenőrizte a

Berettát, hogy kibiztosította-e; újraszámolta a töltényeket, aztán nekitámasztotta fegyvert tartó kezét a fának, és várt.

Várt, és egy cseppet sem izgult. Úgy érezte, kiveszett belőle véglegesen a félelem. Üres lett, keserű és kemény. És érzéketlen.

Igazságot kell szolgáltatnia.

Először a kerti világítás gyulladt fel és beragyogta a Bernard háza előtti teraszt, ahol a ciprusai sorakoztak. Aztán kicsapódott az ajtó és három alak rontott ki rajta.

Azonnal megismerte őket. Bernard a maga sűrű kötésű, nehézkes alkatával, fáradt futólépésben szaladt az istálló felé. Éppolyan volt, mint amit a neve takart. Erős, mint egy medve. Mögötte Jean-Pierre igyekezett, de ő lassabban, megfontoltabban araszolt előre a kerti ösvényen. Gyanakodva tekergette a nyakát jobbra-balra. Aztán amikor Bernard ráordított, hogy segítsen kimenteni a lovat, gyorsabb iramra fogta magát.

És végül kimerészkedett a teraszon túlra Paul is. Lassú volt és ez nem jelenthetett mást, mint azt, hogy a penge szúrása alaposan meggyötörte. Kopasz feje szinte világított az istálló mellett tomboló tűz fényében. Lassabban közelített, mint a többiek, de nem akart ő sem lemaradni abban, hogy segítsen Bernardnak.

Jó célpont, gondolta Sebastian és azonnal meghúzta a Beretta ravaszát. Aztán szinte ugyanabban a pillanatban még egyszer.

Az első lövés is célt ért; Paul testét láthatatlan erő lökte hátra, amitől megtorpant és imbolyogva bámult az esti sötétségbe. Mivel a Beretta nem ad ki nagy hangot, Sebastian remélte, a többiek nem igazán figyelnek fel a dörejre a tűz örült tombolása közben. Persze, ez nem így történt. A gyakorlott fülek azonnal kiszűrrik a lövés hangját és ez így esett itt is. Mind Paul, mind a fia, de főképpen Bernard azonnal tudta, mi újság. De Pault ez már nem zavarta különösebben. A második lövés meglékelte a koponyáját, és amit hátrazuhant, sebe vörös permettel szórta be a fűvet.

Sebastian nem érzett semmit. Csak a cél volt, csak az, hogy megfizessen nekik. Tudatosan fordította pisztolyát a két másik felé.

Jean-Pierre hátraugrott a felágaskodó Mercy elől, akit éppen most rángattak ki az égő istállóból. Hol az apjához fordult, aki alig tízlépésnyire elhevert a fűvön; hol Bernard felé, aki maga is tehetetlenül bámult körbe, miközben Mercy kötőfékét rángatta, hogy megnyugtassa valahogy. Végül menekülni próbált, fedezéket keresni. A lövés a hátába csapott, miközben majdnem elérte a telek közepén sorakozó tiszafa csoportot. Ettől megtorpant, de nem terült el azonnal. Visszafordult a lövés irányába, mintha szembe akarna nézni a végzetével. Lehet, hogy így is gondolta. Mindenesetre nem kellett sokat várnia erre; a Beretta golyója gondolkodás nélkül szétlőtte a fejét.

Miközben az jutott az eszébe, miért élt ilyen védtelenül egy narkónepper, Sebastian megcélozta Bernardot. Jól látta, hogy a férfi tisztában van a sorsával, és úgy igyekszik, hogy a ló takarásában maradjon. De egyszer úgy is hibázni fog, gondolta Sebastian. Előlépett a fedezékéből és vakmerően megközelítette a lovat rángató férfit.

– Te? – hallatszott a férfi hangja, amikor felismerte a támadót. – Te vagy az? Te megőrültél, Sebastian!

– Meg – jött a fagyos válasz. – Meg. Abban a pillanatban, amikor az öcséd megölte az anyámat!

– De... De nem én voltam! Engem is meg akarsz ölni? Én ártatlan vagyok, kölyök! Én soha nem értem az anyádhoz! Mondtam is Paulnak, hogy ne legyen olyan durva veletek! Hiszen egy család vagyunk, nem, kölyök?

– Ne süketelj! Nem hat már rám semmi.

– Tudod, mit tettél most? Embereket mészároltál! Ne gondold, hogy megúszod, kölyök. De ha életben hagysz, segíték eltűnni!

Sebastiannak nevetnie kellett. Nem fojtotta vissza a gúnyos kacagást.

– Akiknek te segítesz, Bernard, azok a temetőben végzik – nyögte végül. – Azt hiszed, nem ismerem a viselt dolgaidat? Te rontottad meg a saját öcsédet is. És az én anyám ezért halt meg. Én csak ezt tudom.

Bernard úgy ítélte, hogy ha előrelép, talán valamiféle barátságos gesztussal elérheti, hogy a fiú feladja tervét. De Sebastian átlátott ezen és abban a pillanatban lőtt, amint Bernard kikerült a ló fedezékéből. A kanca az erős dörrenéstől megriadt és kitépte a gyepelőt gazdája kezéből, magára hagyva a vállsebet kapott Bernardot. A férfi felhördült fájdalmában és fél térdre roskadt.

– Most ugye, tökök kölyöknek képzeled magad – krákolta. – Azt hiszed, bosszút álltál. És minden rendben van, ugye, kölyök? Pedig csak most kezdődnek igazán a bajok.

– Fogd be a mocskos pofád! Engem már nem érdekel semmi! Megtettem, amit kellett! Azaz, még nem! – Közelebb lépett, aztán célzott és szíven lőtte Bernardot. A férfi a melléhez kapott és a halál pillanatában ráemelte a tekintetét, ami éppen olyan üres volt, mint Sebastian lelke.

– Most viszont igen – válaszolt önmagának, amint eldőlni látta az utolsó Gutiert is. Ezután körülnézett a kertben, hogy akad-e még dolga, de egyik férfi sem élt már. Ahogyan az ő lelke sem. Visszadugta a fegyvert a nadrágjába és még csak nem is rohant, amikor elhagyta bosszúja színterét. Senki sem állíthatja meg. Senkitől sem fél többé.

4.

Egész éjjel gyalogolt és csak hajnalban, amikor elérte a megye-határt jelképező patakot, engedett magának némi pihenőt. Lemászott a betonhíd alá, és a vastok lapulevelek ölelésében mély álomba szenderült. Késő délelőtt riadt fel arra, hogy egy visító rendőrautó repeszt át a feje felett és megremeg tőle az egész ócska hídszerkezet. Most először gondolt arra, milyen jó is lenne, ha összeroskadna, rázuhanna ez a mérhetetlen súlyú fém- és betontömeg, és végérvényesen maga alá gyűrné.

Nem félt ettől sem. Jöjjön, aminek jönnie kell. Olyan mindegy már.

Továbbaludt, egészen koraestig. A szürkület azonban haladásra készítette. Menekülésre, ki tudja, hová. Nem is érdekelte, merre megy és egyáltalán van-e értelme elszökni.

Aztán amikor szedelőzködött a híd alatt, talált a zsebében néhány eurót. Gondolkodni kezdett, vágyakozni; szájában zamatok és ízek gyűltek össze. Nem, nem éhes volt. És szomjas sem. Cigire vágyott, a füst zamatára. Ezt pedig csak egyképpen lehet orvosolni...

Amint lecsúszott a nap a nyugati szirtek mögé, ő kapta magát és a menekülés helyett besétált a településre. Úgy döntött, az első drogériáig, trafikig, vagy boltig, ahol füstölni valóra tehet szert, mindenképpen elmegy, bármennyit kockáztat is.

Talált egy boltot, egy kisebb élelmiszer lerakatot, ahol a kasszájánál válogathatott cigit az utolsó fityingjeiért. Különleges ajándék lesz ez önmagának. Ezért nem a legolcsóbbat nézte ki, hanem azt, amit minden igazi férfi szív.

Felmutatott a piros-fehér dobozra. Az eladónak, aki hunyorogva nézte ugyan, de nem volt kifogása ellene, levette az amerikai cigaretta dobozát, meg egy öngyújtót, és ledobta a pultra. Sebastian ugyanígy tett az euróival, és gyorsan kiszámolta, hogy nincs is olyan rossz helyzetben. Még nyer is valamit az üzleten. Majdnem egészen pontosan egy eurót. Azért még akár valami olcsó harapnivalót is vehet; persze, nem itt, hanem egy másik településen.

Várt. Felnézett a boltosra, aki pökhendi módon az arcába vigyorgott. Odatolta a cigis dobozt, meg az öngyújtót, elvette a pénzt, aztán csak nézett rá, mint egy fegyőr. Mint aki ezt mondja: „Ez van, kölyök! Ilyen igazságtalan az élet.”

Sebastian felfogta, mi történt, de a benne terpeszkedő igazságérzet nem engedte, hogy nyeljen egyet és távozzon a visszajáró nélkül. Nem tudta elfogadni, ami történt, főként az elmúlt kegyetlen huszonnégy óra fényében nem.

– Ide a visszajáróval! – üvöltött rá a boltosra. A tar fejű, borostás alak némiképpen emlékeztette Paulra; széttárta a kezeit, mint aki nem érti, miről van szó és nem szólt egy szót sem. Csak kajánul és lekezelően vigyorgott rá.

– A pénzt! Ide a pénzt, hallja! – Sebastian már üvöltött, de nem ért el vele eredményt. A boltos csak ingatta a fejét, aztán végül megszólalt: – Itt ennyibe kerül a törvényszegés, kölyök. Húzz innét, míg el nem kergetlek.

Sebastian arrébblépett, és nem válaszolt. Jeges nyugalom áramlott végig rajta, amint a nadrágjához nyúlt, hogy előhúzza a Berettát. *Már megint az igazság,* gondolta, amikor megragadta az inge alatt a pisztoly markolatát. *Hát, akkor tegyük megint igazságot!*

Eltökélte a tettét és már azt is kinézte magának, hol célozza meg a kaján arcot. A jobb szemébe fog küldeni egy golyót, aztán elveszi azt az egy eurót, és kereket old. Így kell lennie.

Megragadta még erősebben és félig elő is húzta a pisztolyt, amikor nyílt az üzlet ajtaja és egy család lépett be. Az apa jött elől, karján egy vigyorgó szőke pici lánnyal, akinek a nyáladzó állát az anya törölgette, aki mögöttük sétált. Köszöntek a boltosnak, amaz meg visszanevetett rájuk és integetett a babának. A kis szőke lány eközben elfordult az apja vállán és egyenesen Sebastian szemébe fúrta a tekintetét. Tiszta, romlatlan és boldog tekintet volt.

Rávigyorgott a piros szájával, amiben egyetlen, félig kibújt fogacska látszott. Suta mozdulattal integetett is neki, miközben nyáladzva tovább gögicsélt.

Sebastian megsemmisülve bámult rá egy pillanatig, mint akit fejen vágta. Mind a megtorlás, mind a dühe érvénytelenné vált. És valahogy az a kegyetlenség is felolvadt benne, amit az elmúlt nap rákényszerített. Maga sem értette, mi munkálódik benne, de egyszeriben kiszaladt a boltból és valami sötét fedezéket keresett, ahol meghúzhatja magát. Az üzlet melletti raktár takarásában rátalált az ideális helyre, ahol leroskadt a földre a sötétben és átadta magát az új érzésnek.

Kitört belőle a sírás, eszelős, megfékezhetetlen erővel. Minden feszültsége és dühe egyetlen folyammá vált és a könnyek útján mosódott ki a lelkéből. Közben hangot is adott mindennek; magában hüppögve-suttogva ismételte:

– Úristen... Majdnem lelőttem... Egyetlen euróért...

Perceken keresztül zokogott. És most, ott, az épület mögötti sárban kuporogva ráébredt arra, hogy a leggyalázatosabb dolog a világon nem tartani semmitől. És legszörnyűbb végül önmagunktól, a visszatartó erőtől, az erkölcsi korlátoktól sem félni...

A legszörnyűbb állattá válni.

Fogta a fegyvert, és messze hajította magától, közben tovább zokogott.

Így talált rá az éjszakai rendőrjárőr, aki nem kérdezett semmit, mintha sejtette volna, hogy kivel is hozta össze a sorsa...

Vége